

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 773/2015-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza vo veci prijatej sťažnosti [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného [REDACTED], [REDACTED], za ktorú koná advokát [REDACTED], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 537,37 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a tridsaťsedem centov) na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽi 20/2014 z 23. apríla 2015 a žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 20145, sp. zn. 8SŽi/20/2014, a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 20145, sp. zn. 8SŽi/20/2014, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastupovania na účet jeho právneho zástupcu, vrátane DPH, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti a k nej pripojených príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania pred Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 23 S 144/2013, v ktorom sa domáhal proti [REDAKOVANÉ] ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) preskúmania fiktívneho rozhodnutia žalovaného. Krajský súd uznesením č. k. 23 S 144/2013-26 z 28. januára 2014 konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) s odôvodnením, že k začatiu konania podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov nedošlo, preto nemohlo dôjsť ani k založeniu fiktívneho rozhodnutia, ktoré bolo sťažovateľom v konaní pred krajským súdom napadnuté (neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom preskúmania, čo je neodstrániteľný nedostatok podmienok konania vyvolávajúci nutnosť konanie v správnom súdnictve zastaviť). K začatiu konania podľa zákona o slobode informácií nedošlo preto, že spôsob podania žiadosti sťažovateľa nezodpovedal § 14 ods. 1 tohto zákona, sťažovateľ nepreukázal oznámenie obsahu žiadosti o sprístupnenie informácií žalovanému, a preto žalovaný nemal možnosť tento obsah poznať.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu odmietol ako oneskorené [§ 218 ods. 1 písm. a) OSP] a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia najprv skonštatoval, že sťažovateľ podal *„odvolanie dňa 26. februára 2014 elektronicky, podpísané zaručeným elektronickým podpisom. V odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“* a ďalej uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, nakoľko bolo podané oneskorene.“

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1 OSP). V danej veci bolo napadnuté uznesenie doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 7. februára 2014. Pätnásťdňová lehota na podanie odvolania začala žalobcovi plynúť dňom 8. februára 2014 a jej koniec pripadol na deň 24. februára 2014, ktorý je zároveň posledným dňom na podanie odvolania. Žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie až 26. februára 2014 (elektronicky,

podpísané zaručeným elektronickým podpisom), teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Vzhľadom na to, že žalobca podal odvolanie oneskorene, odvolací súd postupujúc podľa citovaného zákonného ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a/ OSP jeho odvolanie odmietol. Nemohol sa zaoberať dôvodmi odvolania ani obsahom napadnutého uznesenia, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Preto odvolanie nebolo možné vecne prejednať a o ňom rozhodnúť.“

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 odôvodnil tým, že najvyšší súd jeho odvolanie meritórne neprerokoval, hoci bolo podané včas. Nie je sporné, že sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu č. k. 23 S 144/2013-26 z 28. januára 2014 doručené 7. februára 2014 a ani to, že odvolacia lehota začala plynúť 8. februára 2014 a jej posledným dňom bol 24. február 2014. Sťažovateľ však tvrdí, že odvolanie podal včas, ak ho v elektronickej podobe so zaručeným elektronickým podpisom (spolu s ďalšími podaniami v iných veciach rovnakého účastníka) na CD nosiči odovzdal na poštovú prepravu jeho právny zástupca 24. februára 2014 o 8.51 h na Pošte Prešov 1 v prílohe sprievodného podania z 24. februára 2014 adresovaného „*Krajský súd v Banskej Bystrici, elektronická podateľňa, Skuteckého 7, 974 87 Banská Bystrica*“, ktoré bolo nazvané ako „*Zaslanie podaní (odvolaní) žalobcu*“ a z obsahu ktorého vyplývalo, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu „*zasiela Krajskému súdu v Banskej Bystrici v prílohe CD nosič s podaniami žalobcu k právnej veci vedenej pod sp. zn. (nasleduje 50 spisových značiek súdnych konaní vrátane sp. zn. 23 S 144/2013, pozn.). Pre úplnosť dodávame, že podania sú podpísané zaručeným elektronickým podpisom.*“. Táto písomnosť bola podpísaná právnym zástupcom sťažovateľa a v rubrike „*Prílohy*“ bolo uvedené: „*CD nosič s podaniami 1 x.*“ Sťažovateľ predložil ústavnému súdu v prílohe sťažnosti kópiu tohto podania, ako aj kópiu podacieho lístku zásielky podacie č. UU928549463SK, z ktorého vyplývajú už uvedené údaje o podaní zásielky na poštovú

prepravu, hmotnosť zásielky 0,031 kg a údaj o službe: „do vlastných rúk, doručka.“ Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že zásielka bola krajskému súdu nepochybne doručená a zjavne obsahovala aj odvolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23 S 144/2013-26 z 28. januára 2014, pretože toto odvolanie bolo predložené najvyššiemu súdu. Podľa textu uverejneného na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky nazvaného ako „Podania na súdy a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podpísané zaručeným elektronickým podpisom“, z ktorého vyplýva, že bol vydaný na základe § 6 ods. 3 vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 136/2009 Z. z. o spôsobe a postupe používania elektronického podpisu v obchodnom a administratívnom styku (bod 5), „okresné a krajské súdy ako aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky prijímajú podania na týchto fyzických nosičoch dát: CD, DVD (jednostranné)“. Sťažovateľ postupoval v súlade s touto verejne prístupnou úpravou zverejnenou na zabezpečenie využívania služieb prevádzkovateľa elektronickej podateľne. Sťažovateľ ďalej argumentuje: „... podateľňa krajského súdu nesprávne podané odvolanie zaevidovala s nesprávnym dátumom doručenia, pretože ho mala zaevidovať s dátumom podania 24. február 2014. ... nemôže byť na ujmu práve sťažovateľovi a nemôže zodpovedať za to, že z neznámych dôvodov elektronickej podateľňa krajského súdu zaevidovala včas podané odvolanie nesprávne s dátumom podania 26. februára 2014 namiesto správneho dátumu podania, ktorým bol 24. február 2014. (Uvedené nedopatrenie si sťažovateľ vysvetľuje tak, že fyzicky bola predmetná zásielka doručená krajskému súdu skutočne až 26. februára 2014, no uvedená skutočnosť nemá relevanciu, pretože pre zachovanie lehoty je postačujúce, že zásielka je podaná na poštovú prepravu, čo v danom prípade podaná bola.) Najvyšší súd teda vyhodnotil splnenie podmienky prípustnosti odvolania... nesprávne...“

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 773/2015-13 z 19. novembra 2015 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v podaní č. k. KP 3/2015-86 doručenom ústavnému súdu 30. decembra 2015 v stanovisku zo 17. decembra 2015 formuloval svoje stanovisko, že označené základné práva sťažovateľa zaručené ústavou a jeho práva zaručené dohovorom porušené neboli. V závere listu najvyšší súd tiež vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania

ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V písomnom stanovisku uviedol: „*písomné stanovisko k ústavnej sťažnosti sťažovateľa* [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj najvyšší súd) sp. zn. 8SŽi/20/2014 z 23. apríla 2015.

Ústavný súd Slovenskej republiky v záujme posúdenia opodstatnenosti sťažnosti senátom ústavného súdu požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. o vyjadrenie k sťažnosti.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa v tejto veci podané proti uzneseniu krajského súdu z jediného dôvodu a to z dôvodu, že sťažovateľ podal odvolanie oneskorene dňa 26. februára 2014 namiesto toho, aby odvolanie podal najneskôr 24. februára 2014, t.j. v posledný deň lehoty.

Z prílohy č. 2 podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas ešte dňa 24. februára 2014. Ďalej uviedol, že nemôže zodpovedať za to, že súdna kancelária, resp. podateľňa vyznačila na došlom odvolaní sťažovateľa nesprávne ako dátum doručenia odvolania dátum 26. februára 2014 namiesto správneho dátumu doručenia, ktorým bol 24. február 2014.

Mal za to, že najvyšší súd teda vyhodnotil splnenie podmienky prípustnosti odvolania proti uzneseniu krajského súdu nesprávne, pretože sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas. Za týchto okolností nemal najvyšší súd podané odvolanie odmietnuť, ale mal odvolanie riadne prejednať a urobiť tým zadosť základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu zaručenému čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 8SŽi/20/2014 odmietol odvolanie sťažovateľa voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/144/2013-26 zo dňa 28. januára

2014 o zastavení konania. Najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu, že bolo podané oneskorene.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z obsahu spisu krajského súdu a zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 07. februára 2014, lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť dňa 08. februára 2014 a posledný deň tejto lehoty pripadol na 24. februára 2014 (pondelok).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/144/2013-26 zo dňa 28. januára 2014 podal včas, a teda dňa 24. februára 2014, najvyšší súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene. Rovnako tak zdôrazňuje, že z podacieho lístku č. UU928549463SK k listu z 24. februára 2014, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva ako na dôkaz, je možné zistiť len odosielateľa zásielky, a že ide o úradnú zásielku. Podací listok však nepreukazuje, že obsahom zásielky bol skutočne CD-nosič, na ktorom sa nachádzalo odvolanie sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd navrhuje sťažnosť sťažovateľa odmietnuť.“

V podaní doručenom ústavnému súdu 22. januára 2016 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ. Vo svojom vyjadrení uviedol: «V stanovisku porušovateľa sa uvádza, že Najvyšší súd pri rozhodovaní o odmietnutí odvolania proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. januára 2014, č. k. 23S/144/2013-26 vychádzal zo spisov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Hoci Najvyšší súd nešpecifikuje, čo konkrétne má na mysli, t. j. z akého konkrétneho údaja v súdnych spisoch vychádzal, no sťažovateľ sa domnieva, že dôvodom bolo (nesprávne) vyznačenie dátumu doručenia podania do podateľne Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Ako už sťažovateľ uviedol v sťažnosti, svoje podanie (odvolanie) podpísané zaručeným elektronickým podpisom podal na poštovú prepravu včas v posledný deň lehoty, ktorým bol deň 24. február 2014. Podanie bolo „napálené“ na CD nosiči, pričom do podateľne Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo odoslané so sprievodným listom dňa

24. februára 2014 o 8,51 h z pošty v Prešove. Právny zástupca sťažovateľa predmetnú zásielku podal na poštovú prepravu počas svojej cesty na iné pojednávanie do Svidníka (vec vedená Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 7C/199/2012), v rámci ktorej sa počas cesty zastavil na pošte v Prešove za účelom odovzdania predmetnej zásielky na poštovú prepravu. V súvislosti s tým poukazuje Najvyšší súd na to, že fotokópie podacieho listka nepreukazujú, že obsahom zásielky bol CD-nosič s predmetným podaním. Túto argumentáciu považuje sťažovateľ v danom kontexte za účelovú.

Sťažovateľ sa domnieva, že uvedené skutkové okolnosti nemôžu byť z hľadiska účinkov a posudzovania včasnosti odvolania na tarchu sťažovateľa, ktorý využil pri podávaní odvolania možnosť prezentovaní na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, t. j. možnosť podať (doručiť) súdu podania podpísané zaručeným elektronickým podpisom na dátovom nosiči akým je napríklad CD-nosič. Sťažovateľ má za to, že relevantným je v danom prípade skutočnosť, že predmetné odvolania odovzdal na poštovú prepravu dňa 24. februára 2014, čo bol posledný deň lehoty, čo napokon uznáva aj Najvyšší súd. Nemá pritom podľa sťažovateľa relevanciu, že v elektronickej podateľni Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo toto podanie zaevidované s dátumom doručenia dňa 26. februára 2014, pretože sťažovateľ predmetné odvolanie podal včas.

Sťažovateľ poukazuje na to, že Najvyšší súd predmetné odvolanie prejednal, t. j. mal ich ho dispozícii. Z titulného listu podaného odvolania musí byť zrejmé, že nebolo podané osobne, ale že bolo doručené poštou. V tom prípade by k danému podaniu mala byť pripojená obálka v origináli alebo fotokópii, keďže na danom CD nosiči sťažovateľ podával viacero podaní (podľa § 137 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov „... Ak dôjde v jednej obálke viac podaní, pripojí sa obálka k tomu z nich, v ktorom je na posúdenie, či sa lehota zachovala, alebo z iných závažných dôvodov potrebné uviesť presný dátum, kedy sa podanie odovzdalo na poštu; k ostatným podaniam sa pripojí fotokópia obálky s poznámkou, kde sa nachádza originál obálky. ... Na podaniach odovzdaných osobne poznamená zamestnanec podateľne pri odtlačku podacej pečiatky „Podané osobne“ a pripojí svoj podpis“).

V druhom rade, nesprávnosť postupu Najvyššieho súdu, resp. Krajského súdu v Banskej Bystrici a porušenia základného práva sťažovateľa v súvislosti s prijatím podaní sťažovateľa, nachádzajúcich sa na predmetnom CD nosiči v obálke odovzdanej sťažovateľom na poštovú prepravu dňa 24. februára 2014 konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky už v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2015, č. k. III. ÚS 522/2015-40.

S poukazom na to aj po predložení stanoviska porušovateľa sťažovateľ považuje svoju sťažnosť za dôvodnú v celom rozsahu.

Súčasne sťažovateľ, s poukazom na znenie ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov súhlasí s upustením od konania verejného ústneho pojednávania, pretože sťažovateľ zastáva názor, že od takého pojednávania už nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

Ústavný súd dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vecí, a so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj zo súvisiaceho spisového materiálu zistil tieto pre posúdenie sťažnosti relevantné skutočnosti:

Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľa, jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 došlo tým, že najvyšší súd jeho odvolanie meritórne neprerokoval, hoci bolo podané včas. Sťažovateľ nespochybňuje, že uznesenie krajského súdu č. k. 23 S 144/2013-26 z 28. januára 2014 mu bolo doručené 7. februára 2014, a ani to, že odvolacia lehota začala plynúť 8. februára 2014 a jej posledným dňom bol 24. február 2014. Tvrdí však, že ak elektronické podanie podpísané zaručeným

elektronickým podpisom na CD nosiči so sprievodným listom odovzdal na poštovú prepravu 24. februára 2014, malo byť odvolanie považované za včas podané, a to bez ohľadu na to, že podateľňa krajského súdu ho zaevidovala s neskorším dátumom.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 8 Sži 20/2014 z 23. apríla 2015 skonštatoval, že sťažovateľ „*podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie až 26. februára 2014 (elektronicky, podpísané zaručeným elektronickým podpisom)*“, a keďže posledným dňom odvolacej lehoty bol 24. február 2014, podal ho oneskorene.

Podstatou veci sa teda javí otázka, ktorým dňom sa považuje za podané odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pokiaľ je toto podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, avšak nie elektronickou poštou, ale na CD nosiči doručovanom súdu prvého stupňa v prílohe poštovej zásielky.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, pričom „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podľa § 42 ods. 1 OSP podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Ústavný súd považuje za potrebné najprv uviesť, že samotná otázka, či odvolanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu krajského súdu bolo podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už uviedol, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené platí v zásade aj pre prípad zisťovania včasnosti podaného opravného prostriedku.

Najvyšší súd vyriešil otázku, ktorým dňom sa považuje za podané odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pokiaľ je toto podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, avšak nie elektronickou poštou, ale na CD nosiči doručovanom súdu prvého stupňa v prílohe poštovej zásielky, tak, že za deň podania odvolania považoval (zrejme) deň doručenia poštovej zásielky s CD nosičom do podateľne súdu prvého stupňa. Svoj záver formulovaný v uznesení sp. zn. 8 SŽi 20/2014 z 23. apríla 2015, podľa ktorého sťažovateľ „*podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie až 26. februára 2014 (elektronicky, podpísané zaručeným elektronickým podpisom)*“ však žiadnym spôsobom neodôvodnil. Nemožno teda z jeho rozhodnutia zistiť, akými úvahami, ale najmä na základe ktorých ustanovení právnych predpisov záver o tejto rozhodujúcej otázke urobil. Pokiaľ v tejto situácii odvolanie sťažovateľa odmietol ako oneskorené, posúdenie otázky momentu podania sťažovateľovho odvolania bolo otázkou, ktorá mala pre jeho rozhodnutie a pre vec sťažovateľa podstatný význam. V súlade s tým je potom potrebné konštatovať, že najvyšší súd sťažovateľovi neposkytol náležitú súdnu ochranu v intenciách čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že z dôvodu takéhoto nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe toho, že ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude tento viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorú vyčíslil sumou 537,62 €.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním [REDAKOVANÉ]. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti), každý úkon po 139,83 €, k tomu 2 x režijný paušál po 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2016 (vyjadrenie z 15. januára 2016) po 143 € a náhradu režijného paušálu 8,53 €, čo spolu predstavuje sumu 447,97 €. Túto sumu bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 537,37 €.

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016